

NEDERWEERTS VERLEDEN

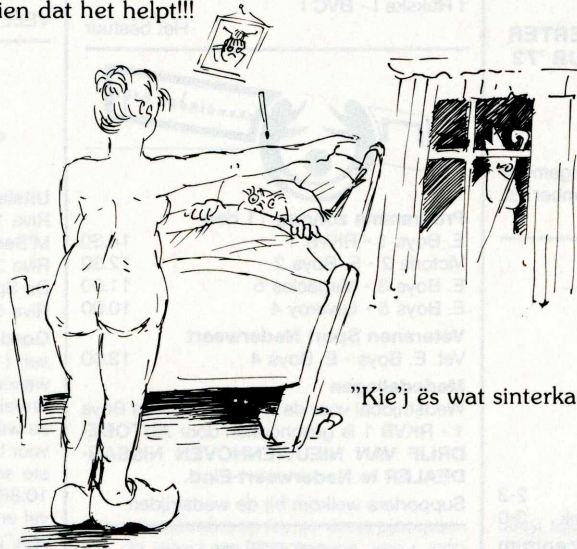
RUBRIEK VAN DE HEEMKUNDEVERENIGING NEDERWEERT
onder redactie van huub janssen en alfons bruekers

AFLEVERING 127

SHO Weerterland

EIN VROUW KAN MIER MÈT DE SCHOEËT BOETE DRAAGEN AS EINE MINS MÈT DE WÂN BINNE

Het dialect lijkt weer in opmars, als we tenminste De Limburger en de diverse Weekbladen van de laatste tijd mogen geloven. En daarom willen wij, met toestemming van de schrijver Dr. A. Vossen uit Waalwijk, weer eens een artikel in het dialect in deze rubriek opnemen, speciaal in deze H. Sinterklaastijd op zijn plaats, dachten wij 1). Als U het lezen in het dialect niet machtig meent te zijn, dan raden wij U aan de tekst hardop te lezen. U zult zien dat het helpt!!!

"Kie'j ès wat sinterkaos uch geriejen hiët."

Dank aan Gerrit Hoeben voor de illustratie bij dit verhaal.

Neîn, de katte zeen dëz-middig weer neet gevoordj, ze krmêwe van hôngger, en mèt de stert umhoëg tōppe ze door' en aêrd en striêke ze naeve de taofelpuëj. Guul pakjde grieze kaater op' en êrm; dae ès altied gaer getuûzeldj, mer vandaag wîltj'e dr vandan. Katte zeen slummer as minse, ze laote zich neet vroet-leikele. Ein kat mèt hôngger vreugj nao gei gefeîmel. Guul slōfj nao de stōrtbânk, mer 't melkpōtjen ès ewèg. Ae wètj wul woë ut stiktj: dao âwter dij gesloôte kaamerdeûr, dao zitj Doora, zieen vrouw, te schrânse. Alle gekeurige deût ze de vrâðbel op e deûr, en dan itj ze der good van, hiël allein, van allerlei lekker dinger, woë Guul neet aan maåg. Vandaag heet ze weer zoë eine middig.

Doora huurtj zieene mins in 't aêtes-kestje moddele. Heh, dae roum es ut hêste van e taât. Alle

utj plee'je. Dae schoënen tiêd ès vōrbj. Jeh, weem kûmtj tr nog? Dij deûr vōr deûr aangaôn: de schooljuffrouwen op schoëj vōr 'e missie, de kaplâons op urre rōndjgânk, en 'e broen paaters op 'en aêrpel- en 'e booter-termien. Guul ès op zien maneer nog altied ei bitje neppig op dae Broeder van 'e booter-termien. Ae haaj indertiêd einen aalike plak eige-teelt gezejd, en geploûgtj en gedruëgdj, en Doora haaj eum hiël mei gegaeve vōr 'e paaters. Guul moest tōw zelf kliëkaaf rôuke. Det ès dr einsige kier det-ën ei bitje gepmoësterdj heet, mer det waas gaw oöver. Dao kûmtj eine stoûmfiets. Einen hier. Zooj-ën hij-her-oppers koome? Neîn, nao Neële. Dao ès nog altiêd veul aanlūp van statter vōlk, de vrouw ès zelf ein statter. Dij heet vreûger bij Neele Frêns allein vōr maagt gewoëndj, en op eine Sinterklaos stōng ze smêrges aan Frêns zie hêd, naåks in

groëte men aete taârt mèt verkètjes. Doora itj zeen ouch mèt ein verkètje. Det heeg'ët de vrouw van de meïster oet Wiert zeen doôn. Dij kûmtj nôw neet miër. De goonzig heet Doora dr nog ein kalebas appel haër gebrâwgtj. Schoën ès'j bij di'j groëte men. In dees kaamer ès'j oûch schoën. En Doora kiêkj nao de kast vol liêvendj, allemaol in gebrâwgtj as leefenis. De deure staon oôp; twelf laakes likge dao, mer zoë gevaojdj det ze veer en twîntjig tuïne. Dr naeve stiëg ët schoën servies vör as de groëte men koome. Mer dij ooverloupe zich awiel neet mier wij ônger' en oorlog. Dòw kreege ze terf en booter en eier intrîntj vör niks. Ze kaldje good. Ur hiël famiêlie diêje zën vetereîn. Alle vier-tiën daag droog Doora dòw eine kielo booter nao dun direktur van 'e masjiêne-fabriek in Wiert en Mijnheer en Mevrouw gônge dan mèt eum in 'e salon zitte, en de wijgter zawgte Mevrouw Geeln teege Doora. Mer ut groët völk luïpj neet mier wij'

Frêns zien klômpe, en dòw zawgt zën op zich Wierts: "Kie'j es wat Sinterklaos uch geriëjen hiët!" Ein schoën boorderij heet ze nôw, van twîntjig héktaar (é = klemtoonteken) mèt vieftiën kuj. Statter völk heet veul veur op ânger. Doora huurtj ziene mins neet miër. Dae zâl wul veerig zeên mèt aete, en weer op 'en akker aan ut schrômpe zeên. Et hêlptj neet: dao stiët al ein geujing op ut hoês. Guul ès geïnen hândelsmân. En Doora lektj de roum vanne taârt.
(Bookensj van rôndj 1950)

Joëste Föns

1) Dit artikel is eerder verschenen in "Mosalect", een bloemlezing uit de Limburgse dialectliteratuur, in 1976 uitgegeven door Veldeke en in "Verhâölkes en gedichtjes oet 't Wieërter Lând", een uitgave van Veldeke, Weert in 1979.